

Először április 3-án intézett felhívást a belügyminiszterhez, majd április 6-án a miniszterelnökhöz.⁴⁸

Néhány nappal később tisztázták a második világháborúban elesettek özvegyeinek és árváinak mentesítését; kikötötték, hogy csak azokat az özvegyeket és árvákat mentesítik, akiknek férje, illetve apja a honvédelmi miniszter igazolása szerint harcokban esett el.⁴⁹

Az 1240/1944. M. E. sz. rendelet megszabta, hogy a sárga csillag viselésére vonatkozó rendelkezéseket megszegő zsidókat pénzbüntetésre, valamint kéthavi, illetve háború idején hathavi börtönre ítélik. A náci sajtó túl enyhének tartotta ezeket a büntetéseket, s emiatt Veessenmayer szemrehányást tett a miniszterelnöknek. Erre válaszul a minisztertanács április 14-én jóváhagyta a belügyminiszternek azt az indítványát, hogy a megkülönböztető jelzést nem viselő zsidókat internálják.⁵⁰

Jaross, biztos lévén a minisztertanács egyetértésében, már két nappal korábban meghozta a maga ilyen értelmű intézkedését. Április 12-én valamennyi rendőr- és csendőrparancsnokságot utasította, hogy „haladéktalanul internálandó” minden zsidó, aki nem viseli előírászerűen a jelzést.⁵¹ Az intézkedéseken felbátorodva a rendőrség és a csendőrség hajtóvadászatot indított. Sok zsidót tartóztattak le és internáltak azzal az ürüggyel, hogy a csillag nem a megfelelő kanárisárga volt, hogy eltért a megszabott mérettől, vagy hogy nem megfelelően varrták fel a ruhára. Az utóbbi ellenőrzésére ceruzát vagy más, hasonló tárgyat használtak. Ha keresztül tudták dugni az öltéseken – és sokszor keresztüléltették –, a zsidókat azonnal internálták.

Hogy elvegyék a zsidók kedvét attól, hogy megpróbáljanak közbenjárni a letartóztatottak és internáltak ügyében, a budapesti rendőrkapitány, Petrányi György aláírásával parancsot adtak ki, amely minden magánjellegű érintkezést megtiltott a rendőrség alkalmazottai és a sárga csillagot viselő zsidók között az utcán és nyilvános helyeken.⁵²

A Tanács vezetői és a cionista vezetők tisztában voltak a jelzés baljós következményeivel. A cionista vezetőket isztambuli társaik korábban kifejezetten óvták az engedelmességtől. 1943. szeptember 25-i és október 23-i levelében Menachem Bader a budapesti Vaada vezetőit utasította, hogy megszállás esetén még passzív formában se működjenek együtt a németekkel. Külön figyelmeztette őket, hogy a zsidók összeírása és a megkülönböztető jelzés viselése „a megsemmisítés előkészítése”. A magyar zsidó vezetők ennek ellenére továbbra is együttműködtek a hatóságokkal, s felhívták a zsidókat, hogy maradjanak nyugodtak, fegyelmezettek és törvénytisztelők. Még külön utasításokat is kiadtak a jelzés viselésére vonatkozóan, amelyek a kormányrendelet intézkedéseire és Eichmann március 31-i szóbeli közléseire támaszkodtak. Arra utasították